

Hotel Goldberg

Ewa Maria Wagner bij Meulenhoff:

Het Tristan-akkoord

Hotel Goldberg

meulenhoff.nl

Ewa Maria Wagner
Hotel Goldberg

ROMAN

MEULENHOF

ISBN 978-90-290-9388-0
ISBN 978-94-023-1479-3 (e-book)
NUR 301

Omslagontwerp: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Anna Ancher, 'The Red Livingroom at Amalievej'
Auteursfoto: © Hester Doove
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2023 Ewa Maria Wagner en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Deze uitgave kwam tot stand dankzij bemiddeling van Marianne
Schönbach Literary Agency B.V. te Amsterdam

Het citaat op pagina 5 is afkomstig uit het gedicht 'Bitterzoet',
Cees Nooteboom, *Bitterzoet. Honderd gedichten van vroeger en zeventien
nieuwe*, p. 13, De Arbeiderspers, 2000.

De personages en gebeurtenissen in deze roman zijn aan de
verbeeldingskracht van de auteur ontsproten. Niets uit deze
uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk,
fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Bitterzoet,
dit leven van ons.
Het zweeft door de tijd zonder weerga,
en draait zich niet om
bij de deur.*

Cees Nootboom

Voor Marjolijn, mijn lieve vriendin

Variatie 1

Het zwarte aanrecht lijkt een podium voor de varkensribben, ik dep het vlees met keukenpapier droog, de bleke uiteinden lijken op pianotoetsen, maar als ik mijn vingers erop leg vloeit er slechts bloedig vocht uit, geen muziek. Ik pak het mes eraan en wring het lemmet tussen vlees en bot, scheid wat klunzig de spiermassa van de botjes. Daarna was ik mijn handen, het bloed verdwijnt samen met mijn ongemak in het putje. Marjolijn valt de keuken binnen. Met een frons scheurt ze haastig twee velletjes van haar kladblok en klikt ze vast op het magneetbord. Ik deins terug, draai de kraan dicht en grijp naar de handdoek. Zonder naar me te kijken bindt ze haar kokschoort om haar middel. ‘Ik heb iedereen begroet, nu ga ik aan de slag, je kan de gasten overnemen.’

Ik vertel welke groenten ik heb voorgesneden en dat ik vis en vlees schoon en in afgewogen porties in de koelkast heb gelegd. Het is Marjolijn die wonderen verricht. Mij lukt het niet, niet achter de piano en niet in de keuken. Onwillekeurig kijk ik naar onze grote agenda waarin ik met een rode stift ‘Teun’ heb geschreven, de afspraak is morgenochtend.

‘Eendenborst, waar ligt die?’ vraagt ze terwijl ze twee schone borden pakt.

Ik open de koelkast. ‘Hoofdgerecht of voorafje?’

‘Een groot stuk alsjeblijft, voor twee...’

‘Allemaal carnivoren vandaag?’ Ik probeer de sfeer met een grapje te ontzenuwen maar ze reageert niet. Haar bewegingen

zijn snel, we staan slechts met zijn tweeën in de keuken. Geconcentreerd snijdt ze twee peterseliewortels in kleine blokjes, die ze vervolgens op een klein schaalpje in de stoomoven schuift. Ik pak de sla uit de koeling en haast me de lege borden ermee te versieren.

‘Alles onder controle?’ vraagt ze.

Ik volg haar blik en zie dat ik de koelkast vergeten ben dicht te doen. ‘Sorry.’

‘Geeft niet... het is weer zo’n man die twee stoelen onder zijn kont nodig heeft,’ – eindelijk kijkt ze op – ‘en het liefst een entrecote als toetje zou willen. Snap je wat ik bedoel?’

Ik glimlach. ‘Waarom heb je toch zo’n hekel aan vlees?’

‘Ik heb er helemaal geen hekel aan, ik hou alleen niet van mensen die schransen in plaats van ervan te genieten,’ verdedigt ze zich en we lachen nu tweestemmig. De zoete geur van de peterseliewortel mengt zich met de baklucht van de eendenborst die ze nu in de pan omdraait. Hoewel ik al gegeten heb, werkt het op mijn smaakpapillen. Terwijl ze de borden aan het opmaken is, trek ik mijn zwarte jasje aan met boven mijn linkerborst in rood geborduurd *De Huiskamer*. Ze duwt de volle borden al in mijn handen. ‘Tafel drie.’

Ik schop tegen de vleugel deur en loop ons restaurant binnen. Even moet ik aan de verlichting wennen, die de sfeer van de ondergaande zon nabootst. Aan tafel drie zitten twee mannen, een van hen is inderdaad wat gezet.

‘Heren,’ zeg ik en blijf met het eten boven hun hoofden balanceren tot de iPads en notitieblokken van tafel verdwijnen. Als ik de voorgerechten eindelijk neerzet, lichten hun ogen op. De groene bindslabladeren, de witte peterseliewortel langs het rosé van de eendenborst in het nestje van winterkers met bietenkiemen vormen één compositie. Het flakkerende kaarslicht brengt het bord tot leven.

‘Het is een schilderij...’ fluistert de slanke man.

Zijn disgenoot glundert. ‘Perfect, en jullie zijn het enige restaurant in Amsterdam waar je bij het eten niet gestoord wordt door achtergrondmuziek.’

‘Klassieke muziek op de achtergrond lijkt me juist een heel goed idee,’ merkt onverwacht een oudere vrouw van de tafel ernaast op. Haar tafelpartner kijkt nors op en legt zijn servet naast zijn bord.

Ik zet een stap naar achteren en hoop dat niemand de blos op mijn wangen ziet. Muziek verdient andere aandacht, wil ik zeggen, maar de vrouw wendt zich nu weer tot haar partner.

‘Waar blijft de wijn?’ hoor ik de gezette man roepen.

‘Hebt u die al besteld?’

‘Nee,’ geven ze alle twee tegelijk toe. De slanke man kijkt naar zijn collega en vervolgens naar mij. ‘... de Carmenère... maar dan de Franse alstublieft.’

Met een zachte stem wens ik ze een smakelijk begin en buk wat stijfjes over de tafel van de oudere vrouw om hun lege broodmandje mee te nemen. Onbewust vertraag ik mijn bewegingen om iets van haar zachte geroezemoes op te vangen maar ik kan er geen woord van verstaan. Misschien wil ik dat ook niet want ik zal niet van mening veranderen, geen muziek hier, punt. Al het andere mag Marjolijn wél bepalen. Ik heb zin om dat hardop te roepen. Maar in plaats daarvan til ik slechts het mandje op, glimlach naar de vrouw en loop weg.

We hebben iedere gast nodig en vandaag is een goede dag: vier van de zes tafels zijn bezet. De schulden groeien ons boven het hoofd. Marjolijn heeft me nu meer dan ooit nodig. Goed dat ik morgen al met Teun ga praten, anders ga ik weer twijfelen. Onopvallend controleer ik of ik nog iets van de andere tafels mee naar de keuken kan nemen als ik een zachte druk op mijn schouder voel.

‘Kan het licht ietsje feller?’

Ik draai me om en kijk in een knap gezicht. De man wijst

meteen naar een tafel achter zich. 'Mijn vrouw is haar bril vergeten en kan de kaart moeilijk lezen.'

'Natuurlijk,' zeg ik beleefd en draai aan de knop bij de deur, 'goed zo?'

De pastelgroene wanden en de recent vernieuwde parketvloer leven op. In plaats van naar zijn vrouw kijkt de man naar de antieke kroonluchters en glimlacht terwijl andere gasten nu naar ons opkijken.

'Dank je,' zegt hij en loopt naar zijn vrouw terug die nog steeds haar ogen halfdicht knijpt.

Ik verdwijn de keuken in. Marjolijn zet alweer nieuwe borden met eten onder de warmtelamp. Ik moet opschieten.

'Waar staat de Franse carmenère?' vraag ik. 'Hier staat alleen de Chileense.'

Marjolijn wijst naar de onderste rij in de thermokast. 'Trek maar een nieuwe fles open.'

Met een kurkentrekker in mijn hand staar ik naar de rij flessen, de opmerking over muziek laat me niet los. Ik heb me met alles aan de wensen van Marjolijn aangepast. Hier níet naar muziek luisteren was mijn enige voorwaarde. Op het conservatorium adem ik muziek, luister ik ernaar en als een van mijn studenten niet op komt dagen, speel ik zelf piano. Misschien kon ik daarom muziek als behang nooit accepteren. Toen we een jaar geleden als feministische vijftigers met het restaurant begonnen, zetten we alles naar onze hand, eigen baas zijn was het parool. Marjolijn had meer voorwaarden dan ik maar dat stoorde me niet. Zelfs niet toen het succes uitbleef ondanks haar talrijke ideeën om gasten te lokken. Maar nu is het duidelijk dat het zo niet verder gaat. De schulden die we beloofden af te betalen bij het opstarten van ons droomrestaurant zijn alleen maar groter geworden. Afgelopen kwartaal was een ramp, na het bestuderen van de cijfers bleef slechts één optie over: dat ik afscheid neem van het conservatorium en ik Mar-

jolijn, die vanwege mijn vaste baan overal alleen voor stond, kom helpen. We konden ons echt geen personeel meer veroorloven. Daar wil ik nu verandering in brengen, beloof ik mezelf en boor de kurkentrekker scheef de fles in. Verdorie, vloek ik binnensmonds, want de kurk verkruint. Gelukkig staat Marjolijn met haar rug naar me toe.

‘Het varkensvlees, ik heb het stuk zonder botjes nodig,’ hoor ik Marjolijn roepen.

Subiet laat ik de fles staan en pak het vlees. Maar ze kijkt me verbaasd aan. ‘Marie toch...’

‘Wat?’

‘Je hebt het niet gemarineerd!’ Met opgetrokken schouders blaast ze de lok weg die vanonder het witte mutsje op haar voorhoofd sprong.

‘Ik dacht dat...’

‘Hier,’ – ze tikt met haar vinger en laat vette vlekken achter op de lijst die ze voor me geschreven heeft – ‘verdomme, nu kom ik in tijdnood...’

Haar korte kapsel, het strakke T-shirt, snelle bewegingen, gespierd lijf, alles aan haar spreekt de taal van daadkracht. Ze is vier jaar ouder dan ik, maar mensen schatten mij juist altijd ouder. Geboren in een intact gezin, gelooft Marjolijn in succes en maakt ze zich structureel minder zorgen dan ik. Ze heeft alles wat ik ontbeer.

‘Sorry, ik ben het blijkbaar vergeten...’

‘Geeft niets,’ herhaalt ze kortaf. Ze wil nog iets zeggen, ik zie hoe haar lippen van elkaar gaan maar dan pakt ze slechts het vlees uit mijn handen en legt het terug op het aanrecht. ‘Geef je me de kruiden?’

Ik doe waar ze om vraagt. Dan laat ik de wijn door een fijne zeef in de twee glazen lopen en spoed me naar de gasten. Als ik terugkom meld ik trots dat alle voorafjes verdeeld zijn maar Marjolijn is opnieuw verontwaardigd.

‘Je hebt de ribeye niet op tijd in de oven geschoven,’ roept ze nu toch wat snauwerig. ‘Zo kan ik net zo goed alles zelf doen! Sorry, Marie, maar zo werkt het niet.’

De oven geeft aan de juiste temperatuur bereikt te hebben. Ik schuif de schaal met het vlees erin en blijf als verdoofd kijken hoe de ovenhitte het vlees schroeit en in een mum van tijd donker kleurt.

Variatie 2

Tussen droom en bewustzijn is een kleine ruimte waar ik graag verblijf na het wakker worden. Met gesloten ogen, zonder te bewegen zoek ik de vorige dag op voordat de nieuwe begint. De botsing met Marjolijn in de keuken gisteravond en onze woordenwisseling daarna kruipen al in mijn gedachten als de wekker er een abrupt einde aan maakt. Met vlakke hand mik ik op het uurwerk. Het alarm valt stil, nog even wil ik onzichtbaar en gewichtloos blijven.

‘Marie, niet doorslapen.’ Marjolijn wrijft over mijn schouder en komt dicht bij me liggen, gelukkig is ze nooit lang boos. Ik open mijn ogen, achter de jaloezieën gloort de zon. Haar haar kietelt mijn wang, ik snuif lavendel met een vleugje citroen op. Als ik mijn lippen op haar voorhoofd druk, glimlacht ze maar houdt haar ogen gesloten. Liefkozend streel ik haar schouder en laat mijn hand langs haar arm naar haar platte buik glijden.

‘Hoe laat is het?’

‘Jij kan blijven liggen,’ zucht ik, ‘ik moet ervandoor.’

Maar ze laat me niet gaan, gretig drukt ze zich tegen me aan. Blij trek ik haar naar me toe, kus haar huid en voel haar gespierde dijen op mijn heup. Ik neem een diepe teug lucht die ik in haar hals langzaam uitblaas. Ze lacht vergenoegd en kust mijn borsten. Mijn vingers spelen een arpeggio op haar rug. Ik voel haar handen door mijn lange haar strijken, een liefkozing die mijn gevoel voor tijd verdrijft. *Sexy time*, hebben we ooit

samen bedacht. Geen galop naar een haastig *happy end* maar een behaaglijke traagheid waarin onze lichamen elkaar liefdevol ontmoeten.

Marjolijn leerde me anders te durven zijn, door haar lukte het me mannen achter me te laten. Ik denk aan mijn afspraak straks, een korte huivering herinnert me aan een oude bekende: ongemak. Teun is niet alleen mijn werkgever maar hij lijkt ook een beetje op mijn ex. Met de laatste verloor ik de verbinding toen we te weten kwamen dat we nooit kinderen zouden kunnen krijgen. Mijn ex zei dat ik geen echte vrouw was, zijn opmerking nestelde zich in de schaduw van mijn onderbewustzijn en werd me algauw tot last. Ik scheidde en besloot nooit meer aan een relatie te beginnen. Nooit meer. Met niemand. Marjolijn was toen de enige die ik alles vertelde. Kort daarna vroeg Marjolijn me met haar samen te gaan wonen. Wat wij hebben is geen tijdelijk samenzijn. Natuurlijk begrijp ik dat het anders kan lopen, we zijn zo verschillend. Maar ik kan me goed aanpassen, ik wen aan alles, dat heb ik mijn hele leven al gedaan. Dankzij haar heb ik gevoelens opnieuw ontdekt, de kleine dingen hebben weer waarde, ze leert me stappen te zetten, te durven dromen. Ik tel terug, deze zomer zijn we vier jaar samen. Drie jaar geleden overleed haar moeder, met wie we hier, op de bovenverdieping samenwoonden. In hetzelfde jaar, een paar maanden later, zei Marjolijn haar baan op als chef-kok van een vijfsterrenhotel in Amsterdam en ging voor haar langgekoesterde plan: een eigen restaurant. Samen met mij, hier, in haar ouderlijk huis op de Leidsegracht. Haar enthousiasme was aanstekelijk, we stapten naar een notaris en sloten een samenlevingscontract af. Zo kon zij een tweede hypotheek op het huis nemen. Ik ging een kookcursus doen en leerde de do's-and-dont's van het koken. De verbouwing van de begane grond en de inrichting van het interieur liepen helaas uit de hand. We moesten nog meer geld lenen maar zelfs

toen was het niet genoeg. Ineens besef ik dat ik Marjolijn met alles alleen gelaten heb - met de financiën, met het koken - terwijl het onze gezamenlijke toekomst is. Zo bedacht ik het plan om mijn baan als pianodocent op te zeggen en haar in de keuken maar ook in onze onderneming veel meer bij te staan. Ik ben zelfs een klein beetje trots op mijn besluit. Toch kan ik niet alle twijfels de kop indrukken.

Marjolijns lichaamswarmte overweldigt me opnieuw, ze pakt nu mijn hand en kust zachtjes mijn vingertoppen. Mijn lippen krullen vanzelf. Niet piekeren, niet weer dubben, dwarsboom ik mijn gedachten, het komt goed. 'Ik moet opstaan, je weet waarom.'

'Nu al?' mompelt Marjolijn en verplaatst haar hoofd naar de holte van mijn arm.

Mijn gezicht plooit zich alweer tot een glimlach, ze weet me altijd te ontwapenen. Voordat ik het dekbed opzij gooi, druk ik een zoen in haar nek.

Na het douchen vind ik een post-it op het aanrecht: *sorry voor gisteren*. Ik had het moeten schrijven, niet zij. Toen de laatste gast gisteravond de deur achter zich dichttrok, heb ik Marjolijn alleen gelaten en ben naar boven gegaan. Nu voel ik hoe mijn wangen warm worden, ze heeft soms te veel geduld met me.

Als ik niet opschiet, kom ik te laat voor mijn gesprek met Teun, wat me geen goed begin van mijn nieuwe leven lijkt. Gejaagd zet ik koffie en schenk hem in mijn thermosbeker. 'Shit,' sis ik. De hete vloeistof loopt niet alleen over mijn vingers maar druppelt ook nog op de houten vloerplanken. Ik buk en probeer vergeefs de vlekken weg te wrijven. De oude vloer in onze privékeuken moet zo snel mogelijk in de olie gezet worden. We hebben alleen nog oog voor het restaurant beneden. Straks, als ik terug ben, moeten we het erover hebben. Mijn kruin tintelt van de spanning. Ik draai het deksel op mijn kof-

fiebeker en zet alles bij de deur, klaar om te gaan.

Maar waar zijn mijn schoenen? De enige plek die me te binnen schiet is de zolderkamer. Ik ren al met twee treden tegelijk naar de tweede verdieping. Wat bezielde me eigenlijk om voor te stellen van onze begane grond een restaurant te maken? Nu is onze woonruimte ineens veel kleiner, ik ben er nog steeds niet aan gewend.

‘Ben je er nog?’ Haar slanke naaktheid verschijnt in de slaapkamerdeur. Ze vouwt haar armen voor haar kleine borsten en leunt tegen de deurpost. Ik moet alle zeilen bijzetten om door te lopen.

Boven is het een grote bende. Maar ik zie ze meteen, ze liggen onder de vleugel. Beethovens begeleiding voor *An die ferne Geliebte* staat nog op de pianolessenaar opengeslagen. Een liederencyclus die na de rampzalige avond gisteren mijn toorn afbluste. De zanger moet ik niet vergeten af te bellen. Vliegensvlug ren ik al naar beneden als ik weer haar stem hoor.

‘Nog over gisteren, heb je mijn briefje gezien?’

‘Niet nu Marjolijn!’ roep ik onaardig maar ik heb geen tijd voor excuses.

Als ik van de Leidsegracht de Gouden Bocht in fiets, vraag ik me af of mijn bladmuziek wel in de tas zit want die heb ik vandaag nog nodig.

Variatie 3

Vandaag neem ik de trap naar de vierde verdieping. De zon die door de glazen gevel van het conservatorium op de vloer valt verwarmt mijn blote enkels. Ik ben er bijna, het ritme van gitaarklanken ergens achter een open deur geeft mijn voetwerk ritme, rechts van me is de skyline van het centrum van Amsterdam. Mijn ogen zoeken de toren van de Oude Kerk op en ik denk aan de Leidsegracht erachter, waar Marjolijn misschien al met het voorbereiden van de maaltijd voor vanavond bezig is. Het daverende stadsgezicht beneemt me vandaag de adem, ik blijf even stilstaan en onverwacht denk ik aan mijn moeder. Zij wakkerde de hartstocht voor muziek ooit in me aan. Toen ze overleed was ik twaalf. Kort daarna besloot ik net als zij pianiste te worden, maar muziek leek slechts door mijn leven te kabbelen, in plaats van echt te stromen. Een solocarrière was niet aan mij besteed, ik had last van plankenkoorts, na jaren van vruchteloze pogingen nam ik uiteindelijk mijn toevlucht tot lesgeven op het conservatorium. Nu ben ik drieënvijftig en kies ik voor het eerst voor een relatie in plaats van voor muziek. De romantische liefde is een krachtig hoofdthema van mijn leven geworden maar mijn moeder zei altijd dat muziek de enige liefde is die bestaat. Deze woorden doen me nu huiveren, waarom?

‘Goedemorgen Marie!’ hoor ik de stem van Teun, directeur van het conservatorium. ‘Sta je hier te zonnebaden?’

‘Ben ik te laat? Sorry...’

We schudden handen. ‘Wat is er gebeurd?’ Hij kijkt naar een kleine brandwond op mijn handrug.

‘Hete olie, het ziet er erger uit dan het is.’

‘Koken en musiceren, dat is geen goed...’ zucht hij. Dan kijkt hij naar mijn gezicht en valt stil. ‘Kom, we gaan naar mijn kamer.’

Ik loop mee en zie op zijn polshorloge dat het nog ruim voor de afgesproken tijd is.

Als we bij de koffieautomaat in de gang komen drukt Teun op de knopjes. Jongens met stekelhaar begroeten me vriendelijk, nu hoor ik nog bij deze familie. Voorzien van bekers hete koffie gaan we Teuns kamer binnen. Hij heeft het meteen over de zomerfestivals in het buitenland waar veel van onze studenten aan meedoen. ‘Maar goed, je wilde me iets vertellen.’

Mijn wenkbrauwen gaan omhoog. ‘Ik heb je een officiële brief geschreven, heb je die gelezen?’

‘Jawel, maar je werkt hier negentien jaar en ik ken je nog langer. Jouw passie, jouw overgave en betrokkenheid...’

‘Teun, maak het me niet moeilijk.’

‘... en je liefde voor het vak, hoe moet ik dat rijmen met je besluit om bij ons stoppen?’

‘Zoals je weet heeft Marjolijn een jaar geleden een restaurant in ons huis geopend maar’ – ik wrijf per abuis over mijn verbrande hand en hoor mijn eigen adem – ‘het loopt niet zoals we hoopten. Ik kan wel af en toe bijspringen maar ze heeft me fulltime nodig, anders...’

‘Heb je er goed over nagedacht? Je kan toch niet omwille van Marjolijn met muziek stoppen, dat slaat nergens op,’ roept hij.

‘Nee, natuurlijk niet,’ reageer ik te snel en ik sla ineens dicht. De koffie is afgekoeld, ik drink de beker leeg en probeer mijn zin alsnog af te maken: ‘Maar we... het werkt gewoon niet als ik steeds hiernaartoe moet of aan het studeren ben of met

het bestuur vergader. Ik... ik moet echt aan de slag in de keuken, anders redden we het niet.'

'Wil je nog koffie?'

'Mijn besluit staat vast, Teun.'

Zijn gezicht blijft ernstig, hij leunt naar voren over de tafel en zet nu zijn ellebogen erop. 'Marie, ik heb een voorstel.'

Mijn telefoon gaat.

'Wil je opnemen?'

Ik schud mijn hoofd. 'Niet nu.'

'Kijk, het is eigenlijk heel simpel. Ik snap het helemaal, soms gaat het in het leven even anders dan we willen maar ik kan je niet zomaar laten gaan, daarvoor ben je me te dierbaar, zowel privé als zakelijk. Waarom neem je niet een sabbatical? Voor, laten we zeggen een jaar? Of voor een seizoen? Het is nu begin juni, nog een paar weken en het is vakantie. In de komende maanden kan je alles opnieuw bekijken, tot jezelf komen, achterhalen waar jij en Marjolijn naartoe willen met jullie onderneming. Als jouw beslissing dan nog steeds juist voor je voelt, neem je alsnog ontslag. Snap je?'

Ik zwijg even. Dat heb ik niet met Marjolijn afgesproken, zou ze me dan niet als een lafbek zien? 'Ik weet het niet...'

'Ik respecteer je beslissing maar... de negentien jaar hier kan je niet zomaar wegdenken. Heel veel van je studenten blinken uit, krijgen prijzen...' Hij leunt nog meer naar me toe. 'Geef jezelf een jaar de tijd, dat is alles. En de deur blijft bij ons altijd voor je open, dat weet je.'

Zijn laatste woorden raken me, ik frons maar hij praat al verder: 'Muziek is meer dan een beroep en ik... wat zeg ik, WIJ kunnen je hier niet missen. Zo zie ik dat.'

Houdt de muziek meer van mij dan ik van de muziek? Of neemt Teun me niet serieus? Maar waarom zou hij? Ik heb altijd alles voor de muziek gedaan, plaatste alles wat ermee samenhang op een voetstuk. Alleen... de podiumstress werd al-

gauw groter dan mijn ambitie. Nooit was ik de beste en prijzen kreeg ik zelden. Juist daarom heb ik zo'n goede band met mijn studenten, ik ken de andere kant van de medaille. Schiet ik nu in de slachtofferrol? Ik slik en zoek naar de juiste woorden. 'De waarheid is dat we... als ik niets verander, dan gaan we failliet, ik heb echt weinig keus, Teun.'

'Maar dan snap ik je al helemaal niet! We kunnen beter over salarisverhoging praten en niet over dienstbeëindiging. Marie toch...'

Ik knipper met mijn ogen, mezelf een jaar gunnen om te kijken of ik het kan, spreekt tot mijn verbeelding maar hoe zou Marjolijn reageren? Het voelt niet eerlijk jegens Marjolijn. Teun ziet me twifelen en hij neemt weer het woord.

'Denk er alsjeblieft nog eens over na voordat je iets beslist waarvan je spijt krijgt, een sabbatical is zo geregeld. Ik moet alleen weten vanaf wanneer, dan zal ik je verzoek ondertekenen, klaar.'

Ik haal mijn schouders op. 'Een sabbatical voelt als uitstel, dat is anders dan een duidelijke beslissing nemen... Wat maakt een jaar uit?'

Teun lacht. 'Precies, als het niet uitmaakt stel het dan gerust uit. Overleg het met Marjolijn.'

'Waarom zou ik? We hebben alles al besproken.' Het is niet waar, mijn ogen prikken van alle gedachten die nu in mijn hoofd ronddraaien want ik heb deze optie niet eens overwogen. Zijn voorstel lijkt een kans maar is dat zo? Ik denk aan vanochtend en voel meteen het ongemak weer bovenkomen. Nog geen uur geleden was ik trots op mijn definitieve besluit en wilde ik samen met Marjolijn zelfverzekerd de toekomst veroveren.

'Nou... toevallig heb ik iets op mijn hart waarmee ik je misschien kan overhalen.' Hij gaat verzitten. 'Het gaat om Yuka.'

'Ik zie haar straks. Is er iets met haar?'

‘Vorige week kwam ze naar me toe met een idee.’

‘Over Bach?’

‘Ja, de *Goldbergvariaties*, daar gaat het om.’

Ik ontspan. ‘Ach ja, ze heeft me daar al iets over verteld, ik heb haar naar jou gestuurd.’ De waarheid is dat ik geen zin had om op haar plannen in te gaan simpelweg omdat ik dacht dat ik hier volgend seizoen niet meer zou werken.

‘Je zei dat je haar straks zou zien.’

‘Ze heeft dadelijk les bij me.’

Teun pakt zijn laptop. ‘Wacht even, ik pak de mail er even bij.’

Ik doe alsof ik geïnteresseerd ben maar eigenlijk wil ik weg, even alleen zijn. Een verlofjaar. Wil Teun me omkopen? Ben ik huichelachtig tegenover Marjolijn als ik zijn voorstel aanneem? Denk ik dan niet alleen aan mijzelf? In de tijd dat Teun naar de juiste bestanden zoekt, leun ik achterover en pak mijn telefoon, ik zie dat mijn vader me gebeld heeft.

‘Hier is het... het Bachjubileum...’

‘Dat hebben we toch vorig jaar al uitgebreid gevierd?’

‘Klopt maar Bach schreef de *Goldbergvariaties* in 1741 en dat is pas dit jaar precies 275 jaar geleden.’

Ik schuif de telefoon weer in mijn tas terug. ‘Wat is ermee?’

‘Yuka speelt regelmatig in ziekenhuizen en tehuizen voor demente en zieke mensen. Ze gelooft in de genezende kracht van muziek en kwam op het idee’ – hij zwijgt even en kijkt naar het scherm – ‘om van de variaties een project te maken waarbij ze twee werelden samenbrengt.’

‘Wat heb ik ermee te maken?’

‘Luister, ik ben nog niet klaar. Ze is de *Goldbergvariaties* aan het bewerken, zodat ze uitvoerbaar zijn door verschillende instrumenten. Iedere variatie wordt door een klein ensemble gespeeld, alleen de aria wordt unisono door alle instrumenten uitgevoerd.’

‘Inderdaad een goed idee, maar welke twee werelden bedoelt ze?’

‘We gaan het waarschijnlijk in het AMC uitvoeren.’

‘Wat?’ roep ik oprecht verbaasd.

‘Ik heb al voorzichtig Hilversum benaderd, NPO reageerde meteen, ze vinden het een geweldig idee en ze willen het opnemen.’

Even weet ik niet wat ik moet zeggen.

‘Yuka is jouw student en ik wil graag dat jij een van de variaties meespeelt. Zie het als afscheid, als je wilt...’

‘Je zei net dat het stuk voor andere instrumenten wordt bewerkt.’

‘Maar de piano mag toch niet ontbreken?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Ik weet het niet... Wanneer zou het plaatsvinden?’

‘Na de zomer maar het staat nog niet helemaal vast.’

Ik zwijg.

‘Kom op Marie, je gaat me niet vertellen dat je Yuka in de steek laat, ze heeft je nodig, wij hebben je nodig...’

‘Maar... ik vind het moeilijk om hier nog te komen als ik er niet meer bij hoor.’

‘Als je voor een sabbatical kiest heb je dat dilemma niet... Marie, misschien heeft Marjolijn meer aan je als je af en toe ook aan jezelf denkt. Ga je dat alsjeblieft met haar bespreken?’ Hij legt zijn hand op de mijne. Ik beloof niets maar ik trek mijn hand niet terug.